

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1407/2023
23.05.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Биљана Микићевић, адвокат из ..., против тужене Трговинско угоститељске школе "Тоза Драговић" Крагујевац, чији је заступник Државно правобранилаштво, Одељење у Крагујевцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3482/22 од 22.12.2022. године, у седници већа одржаној 23.05.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3482/22 од 22.12.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 886/21 од 08.04.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и тужена обавезана да му на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора и исхрану у току рада исплати новчане износе са законском затезном каматом за одређени период, све ближе наведено у том ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да за тужиоца изврши уплату доприноса за ПИО надлежном Фонду ПИО за период од 01.04.2018. године до 01.04.2021. године на износе из става првог изреке ове пресуде. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 59.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3482/22 од 22.12.2022. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужена на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора и исхране у току рада исплати таксативно наведене новчане износе са законском затезном каматом за одређени период, све ближе наведено у том ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужена на тражене износе у утуженом периоду изврши уплату доприноса за ПИО надлежном Фонду ПИО. Ставом трећим изреке,

обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 9.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), Врховни суд је оценио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у спорном периоду био у радном односу код тужене на радном месту ... са четвртим степеном стручне спреме, с тим што је обављао послове ..., ... и ... са коефицијентима за обрачун плате од 6,30, 8,62 и 13,65. У периоду од 01.09.2018. године до 31.08.2020. године тужиоцу је исплаћивана зарада већа од минималне, а у осталом делу утуженог периода, исплаћивана му је минимална зарада. Тужена је плату обрачунавала множењем наведених коефицијената и прописане основице, допуњујући исту до висине минималне зараде, која је исплаћивана тужиоцу. У спорном периоду тужена није у обрачунским листама као посебне ставке исказивала део зараде који се односи на накнаду исхране у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора. Налазом и мишљењем вештака економско-финансијске струке утврђена је висина тражених накнада у две варијанте и то: применом параметара дефинисаних одредбама Општег колективног уговора из 2008. године и Посебног колективног уговора за средње школе из 1999. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца сматрајући да му припада право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у висини месечне накнаде, јер када се узме начин обрачуна плате тужиоцу, која је нижа од минималне зараде, те да је иста допуњавана до висине минималне зараде, јасно произлази да у минималној заради не могу бити садржани трошкови на име исхране иу току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, све у складу са члан 111. став 6. Закона о раду. Осим тога, у исплатним листама за цео спорни период нису исказани трошкови за топли оброк и регрес.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду тако што је одбио тужбени захтев тужиоца за исплату наведених накнада, закључујући да је тужиоцу исплаћена плата према коефицијенту утврђеном у складу са одредбама Закона о платама у државним органима и јавним службама, а у којем су садржане и наведене накнаде, те околност да висина трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора није вредносно исказана, не представља разлог због којег запослени може са успехом да тражи исплату ових трошкова.

Неосновано се ревизијом указује да се наведени закључак другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 2. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 са каснијим изменама и допунама), прописано је да се његове одредбе примењују и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није друкчије одређено.

Одредбом члана 13. став 1. и 3. Закона о основама система образовања и васпитања ("Сл. гласник РС" број 88/17....6/20), прописано је да делатност образовања и васпитања обавља установа, а да се на основање и рад установе примењују прописи о јавним службама.

Чланом 1. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/01...21/16 и др.), између осталог, прописано је да се овим законом уређује начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања запослених у јавним службама који се финансирају из буџета Републике, Аутономне покрајне и јединице локалне самоуправе, а чланом 4. став 2. наведеног закона, прописано је да коефицијент за обрачун плате садржи додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

С обзиром на наведено, да се на тужену примењују прописи о јавним службама, то се по оцени Врховног суда на зараде и друга примања запослених код туженог примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, а у контексту наведених одредби закона, Врховни суд налази да је тужиоцу износ накнаде за исхрану у току рада и регреса садржан у коефицијенту према коме је тужиоцу исплаћивана плата, у складу са чланом 4. Закона о платама у државним органима и јавним службама, због чега нема право на накнаду коју потражује постављеним тужбеним захтевом, а како је то правилно закључио и другостепени суд.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Како састав одговора на ревизију није трошак који је неопходан за вођење парничног поступка, то је одбијен захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка, те је применом члана 165. Закона о парничном поступку, одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**